

Uboga doktorica je močno žalovala za njim. Postarala se je jako. Dolgojezični mladi svet si je šepetal, da je zarjavela. Ko je Bucika to slišala, je omedlela. In kmalu je nastopila isto pot, kakor jo je šel njen ženin...

Tudi njej je metla zapela pogrebno pesem...

Bucika, počivaj v miru!

Moja muca.

Moja muca je bila rdečkasta mačka z belo liso na prsih, z rožnatim smrčkom in modrima zenicama. Bila je prav domača. Spala je na vznožju moje postelje. Če sem pisal, mi je dremala na naslonjalu, če sem se izprehajal po vrtu, me je vedno spremljala. Seveda tudi obeda ni bilo brez nje in včasih je s tačico prestregla košček, ki sem ga nesel v usta.

Nekega dne je moj prijatelj odpotoval, pa mi je zaupal v varstvo svojo papigo. Ptič se ni počutil kar nič domačega, pa si je s kljunom pomagal na vrh droga, da bi se razgledal. Plašno je vrtel svoje velike oči.

Muca ni še nikoli videla papige! Globoko zamišljena je opazovala papigo, menda je zbirala vse svoje prirodopisno znanje, kar si ga je bila nabrala na strehi, na dvorišču, na vrtu. Senca teh misli je spreletavala njene izpreminjajoče se zenice. V njih sem mogel čitati tale zaključek: »Prav res, to je zelen piščanec.«

Ko je to dognala, je skočila z mize, ki ji je bila opazovališče. Prihuljeno je počepnila v kotu, da ji je bil trebušček pri tleh, glava pri tleh, hrbet uleknjen.

Papiga je z mrzličnim nemirom opazovala mačkino početje. Naščeperila se je, rožljala z verižico, privzdigovala nogo in premikala kremplje, brusila kljun ob koritcu. Nagon ji je povedal, da sovražnik namerava nekaj zlega.

Mačkine oči so srepo zrle na papigo. V teh očeh je mogel ptič prav razločno razbrati: Zelen je, pa mora biti vendar dober.

Z zanimanjem sem opazoval ta prizor, pripravljen, da posežem vmes, če bi bilo potrebno. Mačka se je približala: njen rožnati smrček je vzdihaval, veke so ji bile priprte, krčljivi krempljci so se krčili in zopet prožili. Hrbet ji je rahlo podrhtaval kakor sladkosnedežu, ki

seda k nadevani piški. Uživala je ob misli na sočno, redko jed, ki jo čaka. Mahoma se ji je hrbet zaobločil, s prožnim skokom je bila na prečki. Ko je papiga zagledala bližnjo nevarnost, je z globokim, resnim glasom zaklicala: »Matjaž, kam krevljaš?«

Te besede so povzročile mački nepopisen strah, da je odskočila vznak. Glas trombe, skladovnica kuhinjske posode, ki trešči na tla, strel, ki poči tik pri ušesu — vse to bi ne moglo spraviti mačje zveri v strašnejšo grozo. Vse njeno znanje o pticah je bilo na mah zmedeno.

»V Kurjo vas po par klobas,« je nadaljevala papiga.

Mačkine oči so razločno govorile: »Saj ni ptič, gospod je, govori!«

»Svoje žive dni brez vseh skrbi,« je pel ptič na vse pretege, zakaj spoznal je, da je groza njegove besede najboljše varstvo. Mačka me je vprašujoče pogledovala. Ker je moj odgovor ni zadovoljil, se je skrila pod posteljo in tisti dan je ves dan nisem mogel dobiti ven.

Naslednjega dne si je moja muca opomogla od strahu; poizkusila je v drugo, a papiga jo je zavrnila na isti način. Odlej je bil mir, papiga je bila zanjo človek.

Po T. Gautieru.

Zimska.

Živ, živ, živ,
se lačni vrabec krega,
dosti je že snéga,
kje bom prosá dobil?
Kra, kra, kra,
se prereka vrana,

vsa bela je poljana,
preveč je že snegal!
Gri, gri, gri,
golobček z glavo kima,
še mene takšna zima
prav nič ne veseli.

Na saneh.

Poznam voziček brez kolesc,
konjička ga ne vlečeta,
brez vajeti in brez osi,
po klancu ti navzdol drvi.

